

[Dorte Bennedsen]

hvert fald omgivet med alt for meget blufærdighed. Det gælder alle former for seksualitet, men for de homoseksuelles vedkommende er der det yderligere problem, at mange ikke åbent tør vedkende sig deres homoseksualitet af angst for omgivelsernes reaktion. Netop disse psykologiske barrierer bør være langt fremme i vores bevidsthed, når vi skal tilrettelægge oplysningskampagner.

En meget vigtig målgruppe er de 13-18-årige. En oplysningskampagne rettet mod denne gruppe kan bedst tage sit udgangspunkt i deres skoler og uddannelsessteder, og da det ikke blot drejer sig om en teknisk orientering, den hører selvsagt med, men i høj grad om stillingtagen til holdninger, etiske problemer, adfærdssændringer, er det væsentligt, at der ved alle skoler findes et tilstrækkeligt antal lærere, som er i stand til at påtage sig denne opgave, og som vel at mærke i forvejen har kontakt til de unge.

En anden væsentlig ting ved oplysning over for unge er, at den tilrettelægges, både hvad sprog, billeder og andre midler angår, i en form, så det virkelig svarer til de unges virkelighed. Det vil ofte gå på tværs af, hvad forældrene eller pæne, mere eller mindre midaldrende folketingsmedlemmer nu synes er acceptabelt.

En anden vigtig målgruppe er bøsserne, fordi erfaringerne viser, at de udgør en risikogruppe. Samtidig med denne erkendelse er det også vigtigt at gøre sig klart, at arbejdet her skal lægges til rette, så vi undgår både en åben og en skjult diskriminering. Vi ved, at blandt de erkendte bøsser har information haft stor gennemslagskraft. Langt den sværeste opgave er at nå de skjulte homoseksuelle, skabsbøsserne, som selv Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske erkender at have store vanskeligheder med at komme i kontakt med. Langt den vigtigste indsats her ville være, hvis det omgivende samfund vil erkende, at det at være homoseksuel er en anerkendt livsform, som også skal beskyttes af juridiske og andre rettigheder. Ved at give juridisk og moralsk anerkendelse af bøsser og lesbiske ville vi gøre livet uendelig meget lettere for mange mennesker, som i dag lever i skjul og i frygt med deres homoseksualitet. Dertil kommer så, at det ville være meget lettere at nå dem med oplysning om sygdomsforebyggelse.

Al erfaring viser, at oplysning, information, påvirkning trænger bedst igennem, når den gives af personer, som har kendskab til målgruppen, og det er jo ikke mindst blevet bekræftet af det arbejde, landsforeningen har udført i AIDS-kampagnen. Man kan nævne telefonlinjen og hele det opsøgende arbejde i de traditionelle bøsse miljøer, og der er næppe heller uenighed om, at det arbejde skal støttes. Det ville rent ud også være tåbeligt andet, for det er et stort stykke arbejde, der udføres for forholdsvis få penge takket være den store indsats i frivillig arbejdskraft, der stilles til rådighed.

Men efter Socialdemokratiets mening er det ikke nok at støtte disse, hvad man kan kalde direkte AIDS-relaterede aktiviteter. Når vi taler om de skjulte bøsser og ikke mindst om de unge, som står på nippet til at debutere som bøsser, er det helt afgørende at sikre dem alternativer til Ørstedsparken eller andre mere eller mindre anonyme mødesteder. Vi er overbevist om, at der ligger megen forebyggelse i at sikre eksistensen af ordentlige og trygge miljøer og steder, hvor disse grupper kan søge hen, hvortil så kommer den menneskelige gevinst ved, at disse mennesker ikke er henvist til mere eller mindre obskure steder for at kunne udfolde deres seksualitet. På dette område som på en række andre i denne sag er vi nødt til at slippe en række fordomme, hvis vi skal nå det mål, vi faktisk alle er enige om, nemlig at hindre smittespredningen.

Den sidste gruppe, jeg skal nævne i forbindelse med det forebyggende, er narkomisbrugerne, og det er vel nok overhovedet den vanskeligste gruppe at nå. Her står vi over for en gruppe mennesker, som er ude i en social og menneskelig nedtur. De er fysisk, psykisk og socialt så nedkorte, at de ikke er meget motiverede for at foretage sig noget som helst for at undgå en sygdomstrussel, der ofte har en tidshorisont, der ligger helt ud over, hvad de kan overskue. Også her må der tænkes i uortodokse baner. Det er oplagt, at vi bl.a. ved hjælp af øgede ressourcer må gøre, hvad der er muligt for at motivere misbrugerne til at komme ud af deres misbrug, men 20 års erfaring har lært os, at der er mange, for hvem det ikke lykkes.

Når det drejer sig om at begrænse smittespredningen blandt stiknarkomaner, er let og gratis adgang til sprøjter selvsagt et oplagt